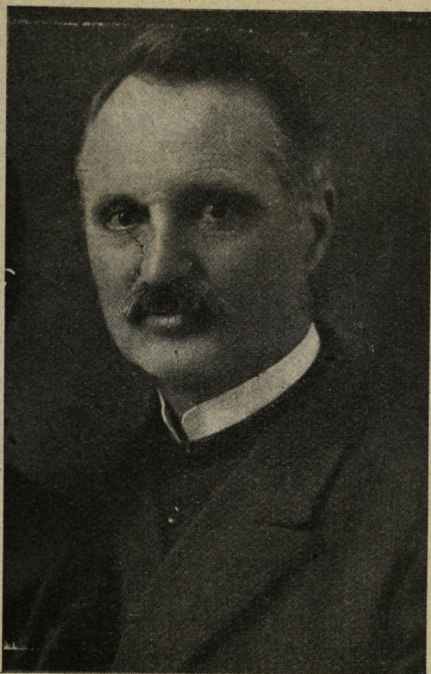

Пасторъ Д. Н. Фурнаджиевъ

БЪЛГАРСКАТА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА

ПАСТОРЪ Д. Н. ФУРНАДЖИЕВЪ

Около год. 1855 и 56 англичани и американци се дълбоко интересуваха за българското племе на Балканитѣ, и графъ Шафтсбери председателъ на едно библейско благотворително д-во въ Лондонъ (Bible Lands) писалъ на основателя на Робертъ Колежъ, д-ръ Хамлинъ, писмо въ което казва, че България има нужда отъ Евангелска просвѣта и подкрепа, и че тѣхното дружество ще бже готово да даде своята морална и материална подкрепа за целта. Въ края на 1859 г. две американски мисионерски семейства пристигнали за разузнаване и откриване евангелска дейность между българитѣ.

Отначало тия мисионери отбѣгвали всѣкакво формално отцепление отъ народната църква, като търсили какъ да послужатъ на народа да се отърси отъ господствуващия формализъмъ и да влѣе въ църковния си животъ реформи, творчество, жива вѣра и спасителна дейность. За повече отъ десетъ години работата е била разузнавателна, но съ

влагането на Св. Писание въ ржцетѣ на народа, конфликта между духътъ на Писанията и буквата на църквата стана неминуемъ.

Едно обстоятелство допринесло много за тая нова работа, а именно: жаждата на българския народъ за литература, а особно за Св. Писания. Гръцкитѣ владци бѣха унищожили почти всичката българска книжнина, и бѣха твърдо решени не само да принудятъ народа да чете и пише на гръцки езикъ, но и по политически съображения да се нарича гръцки. Успѣхътъ на тая националистична дейность на гръцкитѣ владци бѣ значителенъ. Пловдивъ и нѣкои села наоколо, както и Сересъ съ нѣкои тамошни села, бѣха силно разклатени и тласнати къмъ политиката на владциитѣ. Идването на тия мисионери, съ тѣхния чисто християнски идеализъмъ, бѣше едно дѣло на Провидението за полза на българския народъ. Новиятъ заветъ на български езикъ се разнасяше и купуваше отъ народа съ голѣмъ интересъ. Жаждата да иматъ Словото Божие на матерния имъ езикъ даваше голѣмо насърчение на ония, които иждивяха грамадни суми за преводъ и издаване на Словото Божие. Мотивитѣ на купувачитѣ не бѣха еднакви; едни купуваха съ радостъ, или както се изразява единъ: „сладко ми бѣше, понеже езикътъ бѣше сѣщия, на който майка ми говорѣше“. Други, обаче, търсѣха Новия заветъ на матерния си езикъ, не да го четатъ, а да го притежаватъ въ знакъ на народна вѣрность. Все таки, и въ единия и въ другия случай, служи се на народа. Учители и други интеллигенти хора посрещнаха тия носители на просвѣта съ приятелско настроение и уважение.

При тая пълна липса на народна литература и за да попълнятъ голѣмата празднота, мисионеритѣ веднага приготвиха „Начална книга“ отъ 80 страници. Народътъ основаваше първоначални училища около това време, и затова тая книга се оказа твърде навременна. Въ най-късо време първото издание въ 10,000 екз. бѣ изчерпано, и книгата бѣ преиздадена още седемъ пжти, и всичката разпродадена.